

Llull als escenaris

Martí Gironell fa balanç de l'Any Llull en aquest article d'opinió

Del 2016 al 2017 es van fer activitats que commemoraven els 700 anys de la mort de Ramon Llull. Un cop passat l'any que volia homenatjar el savi, filòsof, científic, alquimista, diplomàtic, missioner i escriptor us voldria recordar que la millor manera de mantenir viu l'esperit i el llegat de l'il·luminat de Randa és llegint-lo. Però a partir d'ara també podreu escoltar la música que desprenia la filosofia, la paraula de Llull gràcies a l'òpera que la **Simfònica de Cobla i Corda** de Catalunya posa en solfa amb el llibret de Jaumé Cabré i la partitura de **Francesc Cassú**.

Que Ramon Llull pugi als escenaris ho trobo sensacional i que ho faci amb el llenguatge universal de la música, encara més. I dic això perquè va treballar incansablement perquè el seu missatge fos global ja en aquella època. I en tots els formats possibles. Aquest visionari, empès per una curiositat infinita i universal, prodigi de la comunicació del seu temps, va escriure en llatí, àrab i català perquè tothom el pogués entendre. No en va el seu missatge era aquesta entesa que s'ha mirat de trobar infructuosament durant tota la vida entre pobles que aparentment són diferents per cultura, per conviccions i per costums però que en essència estan fets del mateix, basats en dos valors que són primordials en el sòcol de qualsevol persona que tingui principis: l'amor i el respecte. Valors que són senzills de musicar perquè és el que transmet també qualsevol que es dediqui a la noble disciplina, màgica gairebé, que converteix pensaments en sons que fan vibrar l'altre.

I cap aquí anava la idea de Llull... a conquerir l'altre. No he vist l'òpera, encara, ni n'he sentit cap peça però he pogut llegir el llibret de Cabré i el que posa en solfa **Cassú** és aquesta ferma voluntat de diàleg per convèncer més que no pas per vèncer. Llull era prou sincer per admetre i reconèixer que estava disposat a convertir-se i abraçar una altra fe diferent de la seva si hi havia algú que a través del raonament i les paraules el convencia. Però la seva dialèctica era contundent. I les seves conviccions sòlides.

Amb tot, sostenia que malgrat els fracassos trobava essencial i necessari parlar per entendre's perquè sense pau entre els homes, aquests no podien tenir consciència d'un passat comú per pensar junts un futur plegats. Llull creia en l'altre perquè és un element essencial per a la construcció d'un mateix. Aquest pensament que duia fins a la màxima expressió, mimetitzant-se amb l'altre, no ens aniria gens malament fer-nos-el nostre. I dir-nos-ho en música, tampoc. Ell ho entenia així i trobava que era providencial per créixer i per arribar a assolir tot el que ens proposem.

És lloable la feina que s'ha fet per reflectir això en un pentagrama i fer pujar a escena una bèstia de la comunicació que ha travessat fronteres temporals, físiques i ideològiques. És un repte artístic majúscul aquest que s'ha proposat la Simfònica, perquè, a més, apel·la al públic que s'assegui a la platea de l'auditori a pensar que ha d'actuar pel bé comú, perquè, com molt bé esgrimia Llull, "la contemplació sense acció no serveix de res". Així doncs, acomodin-se que Ramon Llull puja als escenaris.